UN TABLOU DE HATSEPSUT

Cotizo Draia

„Nu, nu mă gândisem la asta… În niciun caz”.

Negare. Zâmbet, cu ridurile strângându-şi evantaiele minuscule. Era o minciună. Privind înapoi, spre un trecut incert: cămăruţa îngustă şi văruită, cu colţurile îmbâcsite cu păianjeni – Allah ştie ce mai găseau dihăniile comestibil printre sticle de reactivi şi combine de holodevelopare. Studiai diapozitivele – matriţa interpunându-le între tine şi becul spânzurând gol şi indecent din tavanul murdar. Aceeaşi femeie în toate cadrele, despuiată, agresivă, sfidătoare, fascinantă… Casa cu tencuială sfâşiată, arţarul cocârjat săpând în zidul de cărămidă cu insistenţa tăcută a regnului vegetal, firma cu neon contrastând cu peisajul sepulcral al Cartierului „Foto – Crab”, un crustaceu roşu, cu ochi bulbucaţi ţinând un Canon în cleşti. O idee complet idioată, ca atâtea altele.

„Deşi… Era o chestie absolut trăsnită. Toată lumea decentă a Şcolii de Arte a fost scandalizată. Ce putuse oare găsi Hatsepsut la un tâmpit ca mine?”

„Tâmpit?” Tonul tău amical mi se părea neverosimil. „Poate că detectase acel talent care desfide regulile”…

Masa îngustă, pentagonală, cromul lucind crud sub proiecţia tridimensională. O masă ideală pentru instalarea unui N-dy Wesson de zece Gigasinapse. Respirai fotonii componenţi ai unui peisaj-vertij de Dore, restaurantul era mândru că marele holograf obişnuise cândva să eşueze aici între două orgii cu droguri neuroselective. Cineva se plictisise probabil de senzaţia de cădere continuă ce ţi-o sugerau lucrările lui, turnase benzină pe el şi-i

dăduse foc. Dore n-a făcut decât gestul de a întinde mâna şi a-şi declanşa aparatul, înregistrându-şi autodafe-ul. Te tot întrebai, îmi amintesc perfect, de parcă avea vreo importanţă, auzi, de unde naiba găsise tipul benzină, probabil lucrase la vreun muzeu, zvonurile circulaseră, dintre cele mai fanteziste, oricum poliţia nu-l dibuise. Probabil de aceea Dore căpătase puţină faimă, altfel… Holografia îşi încheiase demult epoca de glorie. Astăzi toată lumea caută Hatsepsut, regina terropicturii Kong.

„Ei, doar ştii. Ieşisem ultimul în promoţia mea. Nu era mare lucru de capul meu”.

Înafară de teamă. Denunţaseşi aproape douăzeci de crime religioase, chiar făcând parte dintr-o confesiune tolerată. Examene promovate prin şantaj… Alegerea lui Hatsepsut fusese o surpriză imensă pentru toţi care te cunoşteau.

„Ţi-ar fi convenit rolul meu?”

„Nu ştiu. Sunt doar un creier, n-a fost niciodată nevoie să mă implic direct. Chestia cu Cartierul şi cu Hatsepsut mi-a reţinut imediat atenţia. Dar cred că pe tine te deranja altceva decât faptul că ieşiseşi ultimul”.

Cidrul celtic, îngheţat, cu aroma de butoi mucegăit scurgându-se coroziv pe gât. În apropiere exista un Cartier medieval cu care restaurantul făcea schimburi în natură. Târfele blonde şi nespălate de la intrare, păzite de cyber-dogi proveneau poate tot de acolo.

„Cinism. Trecutul nu mai are nicio importanţă”.

Îţi priveai chipul în oglindă, prelung, ascuţit, ca de rege asirian, ochii de un verde închis, prăfuit, ca o pădure bătrână, veşnică beţie a comparaţiilor, cu fizicul tău ar fi fost normal să înnebuneşti toate femeile, dar… Lipsea ceva mai ascuns, mai mistic; nu degeaba vezi frumuseţi de revistă îndrăgostite de o aschimodie. Şi asta mai presupunea un lucru. Nu erai făcut pentru arta decadentă. Locul

tău era în altă parte, poate în alt timp. Consolare pentru rataţi, scuipat scârbit în chiuveta cu dâre dizgraţioase de rugină. Mai departe.

„Cartierul nu accepta pe oricine”.

„De fapt, pe cine accepta? Precis voi, isteţii lumii aţi făcut o statistică. Există vreo regulă? Poate nu-ţi vine să crezi, dar m-ar interesa”.

„Nicio regulă. Nu sunt favorizaţi nici săracii, nici asceţii religioşi, nici fecioarele şantajate sexual. Acceptarea este aleatoare. Şi chiar că nu înţeleg de ce te interesează”.

„De ce?”

„Pe niciunul dintre Acceptaţi nu i-a interesat vreodată. Tot statistica.”

Vorbeai limba S’Haan mult mai bine decât mine. Erai sigur de tine. O celebritate arogantă, prevăzută cu acel mic punct slab care o făcea manevrabilă. Atmosfera conspirativă te enerva. Ce putea dori de la un artist un psiholog-sacerdot, după atâta vreme? Aparţineai unei alte realităţi, în sensul că o acceptai.

„Cartierul nu acceptă decât pe cei pe care îi poate modela”.

„Gândeşti cu glas tare?”

Îţi cunoşteam şi râsul. Plin, sănătos, dezvelind gingiile roz şi dinţii încă neprotezaţi bionic – aveai tot dreptul să ceri maximum de la propriul organism înainte de a-l împânzi cu grefe. Cu toate că aveai bani, nu te tenta nici moda genetică, şi nici cyberprotezele. Îţi era scârbă de restaurantul infect în care te adusesem, de copiii schizofrenici care se zgâiau la hypermobilul tău de lux. Erai schimbat. Modelat. Malformat.

Teoria intervenţionistă. O altă porcărie cu pretenţii ştiinţifice. Aveai dreptate să râzi.

„Povesteşte.”

„Despre ce?”

„Despre ea.”

„Nu mai am nicio obligaţie faţă de tine, o ştii foarte bine. Am venit să te întâlnesc din pură curiozitate. Să zicem că am trecut într-o castă superioară.”

„Nici tu nu crezi ce spui. Nimic nu e sigur în lumea noastră. În plus, sunt informaţii care nu mai au nicio valoare.”

„Oricum eşti terminat, nu?”

Un rânjet iresponsabil.

„Nu m-ai putut înfuria niciodată.”

„Niciodată nu e prea târziu să încerc.”

„Atunci încearcă… Povesteşte, jigodie.”

Cănile de lemn nelustruit, cidrul cu miros înţepător, surâsul jenat al armistiţiului temporar. Chelneri scheletici, cu tijele de servire îmbrăcate în porţelan de China, spart şi afumat pe alocuri. Vreme de tainică istorisire…

* * *

O veche amintire, începea cu vibraţiile de joasă frecvenţă ale unui vechi motor molecular şi cu cabina cilindrică a stratodinei.

„Lumea e snoabă”, pufni Eliott Lanken, maltratând selectorul holorevistei. Pelicula subţire se contorsiona în fulgerele minuscule ale laserelor de citire, înşiruind o suită tachistoscopică de imagini. Domnul respectabil de lângă tânărul deşirat, cu aspect avangardist, se încruntă nemulţumit. Un atare mod de a folosi decodorul ataşat scaunului îl irita undeva, în adâncul subconştientului său îngheţat de vârstă. „De ce?” întrebă el, descumpănit.

În fond, era un tânăr simpatic. Îi făcuse chiar o surpriză plăcută, când se întorsese de la bar îi oferise o şampanie euforică şi un

pachet de Dosterr – alune mutante cu miez zemos de pe Venus – nu, nu trebuia, dar vă rog, îmi face plăcere, fie, dacă doriţi, dar serviţi şi dumneavoastră, cranţ, cranţ… Îl vedea radiind de mulţumire; fusese, după cât înţelesese, acceptat ca discipol de o mare personalitate din lumea artei.

„Priviţi”, îl îndemnă Eliott. Forme geometrice, colorate ţipător, într-o continuă mişcare se aleseră din dezlănţuirea de proiecţii. „Sunetul cristalin al tenebrelor”, de Alfons X-24, citi domnul respectabil o etichetă suspendată ca într-un miraj deasupra genunchilor tânărului. Nu se pricepea la pictură, pentru el se reducea la „dream-scape”-urile reclamelor companiilor scăpătate de turism. Omul modern nu-şi putea permite să piardă timp, arta nemaiavând decât şansa de a-l pătrunde într-o secundă, dilatându-şi apoi mesajul în subconştient, ca o otravă psihică. „Vă place?” reveni Eliott. Domnul dădu din umeri. „Nu ştiu. E un hipnoefect, nu sunt sigur că mă împac cu aşa ceva. Îmi amintesc de oftalmolog”, râse el în final. „Aveţi probleme cu vederea?” se interesă imediat tânărul, amabil. „Am avut. Astigmatism operat şi malformaţie de retina. Vedeţi ceva aici?” îi arătă domnul respectabil un mic cerc lucios la pândă în întunericul din spatele irisului cafeniu, ponosit de vârstă. „Un Optiken de ultimul tip, transmite direct prin nerv”, explică el, plin de mândrie. „Nici nu se observă”, se prefăcu mirat Eliott. Mă port ca o lichea, se distra apoi în sinea sa. „Deci, cum vi se pare Alfons? Sau aveţi o reţinere faţă de cyborgi?” „Nu sunt electro-rasist”, protestă domnul, dând energic din mâini prin proiecţia colorată. „Mi se pare prea ermetic”, îndrăzni apoi, după o îndelungată şovăială. „Un farseur”, izbucni brutal, tânărul.

„Transpicturalismul capetelor-electronice se bazează cu perfidie pe snobismul oamenilor şi pe ignoranţa lor în materie de artă plastică. Abstracţia lor devine un scop în sine, lipsită de fior

estetic…” „E celebru?” interveni, firav, celălalt. „Alfons?” râse Eliott, realizând de-abia acum că discuta cu un profan. „Unul dintre cei mai căutaţi la ora actuală. I se dă nas, a devenit foarte bogat, îşi poate permite să-şi întreţină singur faima.” „Credeţi că e fericit?”, întrebă calm domnul.

O clădire cu trei etaje, înţesată de computere şi automate medicale, toate deservind unicul creier izolat aflat în viaţă. Un creier care-şi descoperise după un groaznic accident talentul de a picta. Astăzi nu mai este decât ca un precursor. Puţini mai ştiu că Hatsepsut fusese singura lui elevă. O elevă malefică; îl ucisese prin faptul că ajunsese mai bună ca el. Orice artist de geniu trebuie să fie un criminal rafinat.

„Aşa a început, într-adevăr. Nu ştiam mai nimic despre Cartier, cu excepţia legendei. Acel bătrânel din stratodină mi-a povestit-o. M-a informat despre selecţia Acceptaţilor. Când a auzit de Hatsepsut, mi-a întors spatele”.

„Ţi-era frică?”

„De Hatsepsut?”

Regina egipteană de pe la începuturile Regatului Nou. Un pseudonim rezonabil pentru oricare altă artistă. Nu şi pentru ea. Bineînţeles că îţi fusese teamă, invitaţia unui Acceptat nu se refuza niciodată. Te gândeai cu groază la cele trei zile în care puteai deveni tu însuţi o nouă parte a legendei… Sau, un om mort, la fel de simplu.

Dar n-aveai de ales şi îţi plăcea că era aşa. Hatsepsut reprezenta o uriaşă tentaţie pentru orice bărbat, cu atât mai mult pentru unul complexat. Târfă afurisită, artistă anatemizată… Religia recunoştea în ea cel mai mare pericol de la Salman Rushdie încoace. Hatsepsut poseda forţa satanică de a elibera oamenii. O forţă ce provenea tocmai din Egiptul de acum cinci mii de ani, îţi plăcea să glumeşti.

Doreai s-o cunoşti, să-i deschizi capacul sarcofagului, să ţii mumia în braţe, beat de mirosul de gudron şi mirodenii, să desfaci benzile sfărâmicioase de pânză, înnegrite de vreme şi să descoperi trupul ei alb şi curat, ca un djin gingaş şi mortal. Un tablou de Hatsepsut, valorând de o mie de ori greutatea sa în aur. Bursa de Artă din Sydney a clasat-o pe artistă pe primul loc al preţului de cumpărare – şi nu numai punctul de vedere financiar oferă aspecte şocante. Cel mai bun artist al tuturor timpurilor a fost sortit să fie o femeie, încheind brutal, printr-o cumplită sfidare, lungul şir de secole al supremaţiei masculine.

„Trebuia s-o fac. În calitate de Acceptată, ea trebuia să ştie ceva în plus. Alegerea pe care o făcuse nu putea fi întâmplătoare…"

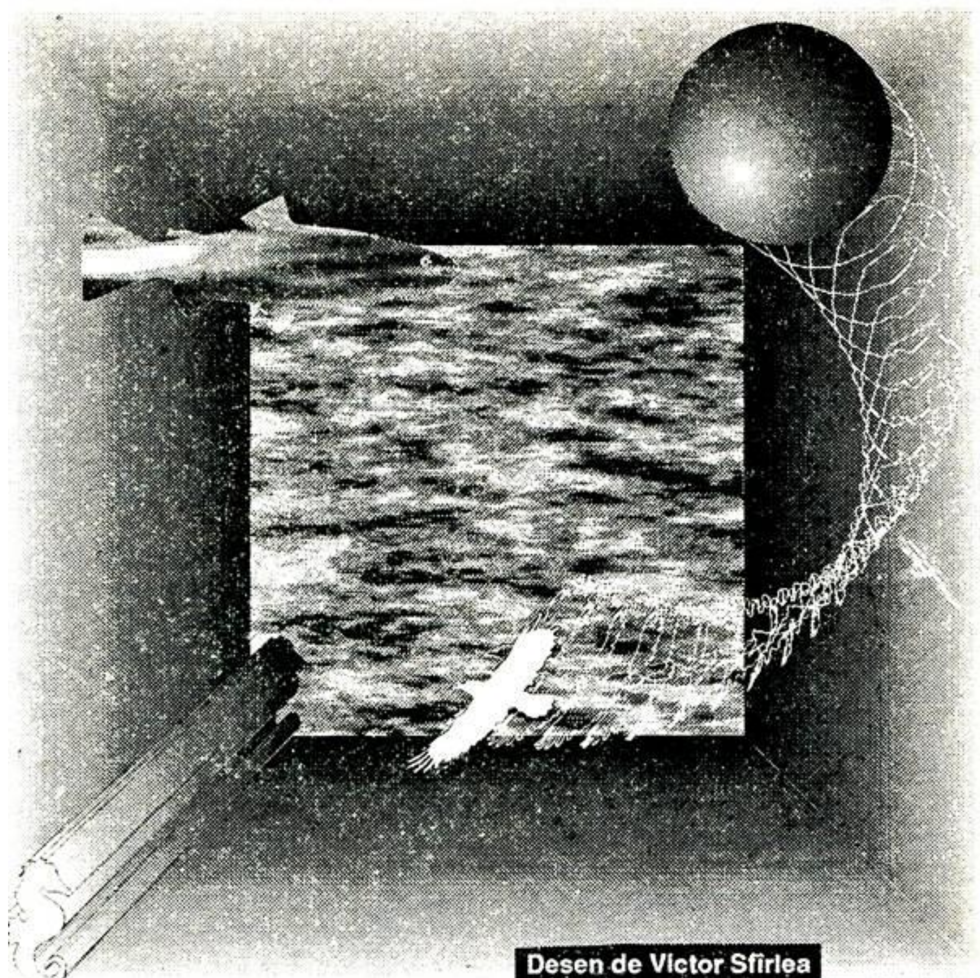
Îţi frângeai mâinile, frământat şi încordat. Groaza a milioane de oameni care tremuraseră înaintea ta plutea în aer şi te sufoca. Nimeni n-a supravieţuit în Cartier mai mult de trei zile decât dacă a fost acceptat. Iar în acest caz, personalitatea se schimba, într-un mod insidios şi obscur. E o realitate.

Toate acestea de când cu Cerşetorul.

* * *

Se întâmplase în urmă cu câteva sute de ani, înainte de Prima Cruciadă Modernă; pe atunci oamenii trăiau încă în oraşe separate, iar nivelul de civilizaţie era mediocru.

În fiecare oraş existau foarte mulţi cerşetori, oameni care ieşiseră demult în afara oricărui sistem de asistenţă socială. Unul din ei însă avea să devină un caz cu totul ieşit din comun.

Toată tagma de orbi, surzi şi schilozi mai mult sau mai puţin prefăcuţi auzise de el. A pretinde că-l cunoşteau personal ar fi fost prea mult. Practic niciun staroste nu putea spune că îi aparţine. Îl denumiseră în fel şi chip, speriaţi de moarte. Asta mai cu seamă după ce trei oameni, solizi şi în toate minţile, gorilele starostelui din piaţa Odeon fuseseră trimişi să-l convingă pe intrus să plătească

„protecţia”. Îi găsiseră bărcile, după şase zile, plutind umflaţi pe râu. Puteau toţi doctorii să jure că fusese un înec obişnuit; printre cerşetori se formase deja superstiţia. „Întunecatul” era blestemat şi poseda forţe malefice. Nimeni nu mai avea curajul să mai cerşească în apropierea lui; mulţi se simţiseră rău după câteva ore, alţii se îmbolnăviseră de forme monstruoase de cancer. Astfel că piaţa îi fusese în cele din urmă, cedată.

Dealtfel, piaţa Odeon devenise tot mai rar frecventată, nemaireprezentând la o adică un vad bogat. Şi totuşi, Întunecatul nu se clintea, zi şi noapte de la locul lui. Nu dădea semne că n-ar prospera, ceea ce-i intriga şi-i înfuria pe şefii tagmelor. Toţi îi juraseră răzbunare: şeful chiorilor că-i scoate ochii, cel ai ologilor că-i rupe picioarele… Apoi au descoperit că nu-i cunoaşte nimeni infirmitatea, neîndrăznind să se apropie suficient pentru a afla. Îl vedeau doar de la distanţă, ghemuit sub un fel de prelată neagră, lucioasă.

Poliţiei, în general, nu-i prea păsa de cerşetori şi de afacerile lor încurcate. Fiecare staroste mituia cât putea de bine pe agenţii de Cartier. În cazul Întunecatului, întreaga colcăială de coşmar a schilozilor încercară să-i asmută pe copoi împotriva acelei fiinţe tăcute şi enigmatice. Comozi şi precauţi, poliţiştii aşteptaseră mult până să ia o atitudine. Se spunea că un inspector vorbise în cele din urmă cu cerşetorul singuratic, apoi fusese internat într-o clinică de psihiatrie. De atunci, toţi poliţiştii care primeau misiuni în zona „Odeon” se mulţumeau să întocmească rapoarte fictive. Chiar şi cei curajoşi hotărâseră să ignore fenomenul.

După un timp, chiar şi cerşetorii hotărâseră să-l lase în plata Domnului. În definitiv, poate nici nu era cerşetor. Nu fusese niciodată văzut primind bani. Putea fi un soi mai aparte de ascet, ca pe străzile murdare ale Bombay-ului, cufundat în cine ştie ce

meditaţie paranoică. Era oricum, o persoană de care mai bine te fereai.

Locuitorii Cartierului începuseră şi ei să se teamă. Ocoleau de departe piaţa, prăvăliile din Odeon se închiseseră una după alta, părinţii îşi ţineau copiii să nu se ducă la „ăla nebunu' din piaţă". Ţâncii simţeau însă mai puţin frica. Cei mai îndrăzneţi se duceau şi-i dădeau târcoale, curioşi. Acea fiinţă nemişcată conţinea pentru ei o nelămurită atracţie, spre deosebire de adulţi care resimţeau o respingere aproape fizică

Femeile îşi făceau cruce şi îşi scuipau în sân, bărbaţii bravau, comentând caustic, înjurând şi strigând la el de la distanţă. Cei care cutezau să se apropie, promiţând prietenilor că „îl aranjez eu p-ăsta", renunţau rapid la acţiune, se plângeau apoi de dureri de cap şi sfârşeau la azil. Pe măsură ce timpul trecea, frica mărea tot mai mult golul din jurul cerşetorului. Casele apropiate fură părăsite; prin parcul sălbăticit nu mai trecea nimeni. Biserica fu închisă după ce preotul, ducându-se într-o zi cu crucea la cerşetor, dispăruse, fiind găsit o săptămână mai târziu, mort şi în putrefacţie în spatele altarului.

Mai veniseră sporadic reporterii. Ştiri despre cerşetorul bizar din piaţa Odeon, oraşul S. apăreau din când în când în comunicatele agenţiilor internaţionale. Fenomenul era însă atât de insidios încât nu putea constitui o „bombă" jurnalistică suficient de concretă. În plus, toate filmele şi benzile video folosite pentru a imortaliza cerşetorul nu reuşiseră să ofere o imagine precisă a acestuia. Filmele apăreau parţial voalate, benzile magnetice perturbate de semnale parazite. Reporterii îndrăzneţi au dispărut în final, unul câte unul, în condiţii dintre cele mai dubioase.

Cartierul respectiv al oraşului a fost în cele din urmă complet abandonat, dar nimeni nu s-a grăbit să-l pună în sistematizare. Doar

câţiva posedaţi mai veneau din când în când printre clădirile pustii, încercând să-l vadă. El era întotdeauna acolo, o mogâldeaţă neagră în scuarul din faţa parcului. Vegetaţia izbucnise peste tot cu o exuberanţă nesănătoasă, ierburile erupeau, decolorate prin crăpăturile asfaltului, casele se ruinau, cu ferestrele opacifiate de pânze dense de păianjeni, degradarea avansa într-un ritm inexplicabil. Fanatici din toată lumea au început să vină cu regularitate să-l privească de la mare distanţă, din capătul unui bulevard pustiu, străjuit de siluetele cocârjate ale stâlpilor de iluminat în descompunere. Au apărut curând adevărate ritualuri de iniţiere. Se vorbea în şoaptă despre apariţia, în anumite nopţi a unei a doua luni şi a unor constelaţii străine. Sectele nou apărute îşi disputau onoarea de a-l avea pe cerşetor drept mentor sau Messia.

Au început să circule sute de legende şi mituri, iar între adepţii cultelor respective şi celelalte religii au izbucnit chiar mici înfruntări, uneori sângeroase, care n-au făcut decât să sporească numărul fanaticilor.

Apoi posedaţii Cartierului au început să moară în masă. Cadavrele lor semănară străzile, ca într-o molimă medievală. Putrezeau înfiorător de repede, lichefiindu-se dezgustător, pătând trotuarele şi lăsând schelete sfărâmicioase în urma lor.

Guvernul ţării obscure din care făcea parte şi oraşul S. a ordonat, în cele din urmă o intervenţie a armatei. Presiunile internaţionala deveniseră extrem de insistente. Corpul expediţionar a fost însoţit de un grup de savanţi. Dezamăgirea a fost însă mare. Cerşetorul dispăruse.

Nu l-a mai văzut nimeni de-atunci. Dispariţia sa a coincis cu agresiunea musulmană asupra Europei, primul act din lungul şir de Cruciade Moderne. Nostradamus avusese dreptate.

* * *

De ce-ţi aduci aminte de toate acestea? Poate pentru că viaţa ta, sau cel puțin o parte esențială din ea s-a împletit cu atmosfera acelui Cartier. Stratodina te-a lăsat la o staţie de teleportare, veche, demodată, folosită poate doar de amatorii de senzaţii tari. Nimeni nu ateriza în Cartier, nu exista staţie de Planetran şi nici magtren. Hypermobilul pe care îl ai acum era atunci doar un vis.

Te-a întâmpinat un Ratman bătrân şi slinos. Pielea murdară, aproape cheală, favică, presărată cu placarde de peri scurţi, cenuşii, figura malformată… A doua sau a treia generaţie după Terorismul Viral. Individul era plin de implanturi bionice ieftine şi asculta posturile venusiene direct în creier. Singura lui plăcere. Ţi-a luat banii, morocănos şi te-a avertizat că reglajul sculei e destul de aproximativ. Ai dat din mână că ți-e totuna dacă te proiectează în Odeon sau în Australia.

Ai zâmbit în timp ce te aflai în alveola aparatului. Pereţii, cândva eloxaţi, erau acoperiţi cu înscrisuri şi desene obscene. „Radeți-o lui Allah” „Moartea, unica soluție”. „Tăiaţi boaşele musulmanilor”. Transformat pe nesimțite în rază, ai curs cuantic pe deasupra unui sector de antrepozite al Planetopolisului şi te-ai materializat aproximativ în locul unde apăruse cu şase sute de ani în urmă Cerşetorul. Plouase, noroiul înghițea vâscos resturile străvechi ale asfaltului. Un landrover cu hidrogen lichid, veritabilă piesă de muzeu, se ghicea printre copacii noduroşi, crescuţi anarhic. Un spot roşietic a descris un arc de cerc prin aer, intensificându-şi strălucirea în cădere şi pierind în mocirlă. Ţi-a trebuit ceva timp să te dumireşti că fusese vorba de un muc de ţigară, o altă antichitate. Huruitul motorului, maşina sărind ca o ființă vie din glod, venind spre tine, fioroasă în noapte, orbindu-te brusc cu farurile. „Urcă”, ţi-

a şuierat, indiferentă. Te aşteptase, omul-şobolan de la staţie lucra pentru ea, ca atâtea creaturi ascunse ale Cartierului, de la mica pocitanie care-i ştergea uleiul de pe instrumente până la mutantul care-i lingea sexul în timpul nopţii. Dar toate acestea urma să le afli mult mai târziu.

Deocamdată te bucurai că o vedeai. Ţi se făcuse marea favoare: erai ucenicul marii Hatsepsut şi totodată bărbatul ce avea cinstea de a sta în preajma celei mai fascinante femei a mileniului. Nu era rău deloc pentru un agent al Ayatollahului.

Laura Serena del Vechio, născută sub cupola de metal şi sticlă a Veneţiei în urmă cu treizeci şi patru de ani. Provenea cu alte cuvinte dintr-o lume-muzeu, ceva ce până şi Hamas-ul fundamentalist respectase în sângerosul său război. Contesa, sânge albastru, vechi, cu arome de dogi, intrigi sofisticate şi otrăviri, de aristocraţie demult degenerată, o nobilă înaltă şi slabă, palidă, plină de distincţie, în urma unui stufos arbore genealogic. De ce te tulburau toate aceste sugestii? Erau ca un puternic afrodisiac, satisfacţia perversă de a te împreuna cu un simbol, de a intra în istorie pe cale sexuală. În plus, bucuria tot mai rară de a vedea o femeie îmbrăcată provocator, ca în vremurile de demult; religia aruncase din nou sexul frumos în urâţenia unei moralităţi arbitrare.

Cum ai suportat călătoria, bine, a fost plictisitor, te-ai mirat că te-am chemat, da, desigur, mi-a fost greu să-mi explic, ţi-e frică, puţin, nu trebuie să te ascunzi de mine, nu-ţi voi fi nici guru, nici amantă disperată, nu, nu m-am gândit la asta, nu e cazul nici să minţi, ştiu că mi-ai studiat holopornurile ţinându-le cu o singură mână, a chicotit ea spre disperarea ta, conversaţia era consternant de cliseatică, o să-ţi pozez, a reluat, dar să ştii că n-o să mă ai… A făcut o pauză, privindu-te sumbru, apoi a precizat. „O să te am…" Era o frumuseţe fioroasă, la fel ca şi noaptea, ca şi landroverul cu

cabina distrusă, ruginită, plină de sârme ieşind din bord, sau ca ruinele fosforescente sub lună plină.

Te-a dus la una din intrările subterane ale Acceptaţilor de vază. Dedesubt, timpul făcea un titanic salt în nedefinit; nu recunoşteai nimic familiar în strălucirea orbitoare a unor coridoare largi, umplute cu un aer ionizat, înviorător. Nu este o construcţie umană, a zâmbit Hatsepsut. Confirmarea propriilor presimţiri te-a făcut să te înfiori. Labirintul crescuse ca un animal fabulos în subsolul Cartierului, sub veghea atentă a Cerşetorului. Acceptaţii de rangul Laurei îşi găsiseră aici apartamente special pregătite. Labirintul îl condusese pe fiecare la locul său.

Sălaşul artistei era compus din câteva zeci de camere, dispuse pe patru etaje, închizând ca într-un fagure de viespi o sală uriaşă, atelierul propriu-zis. Unele încăperi erau într-o dezordine stupefiantă, altele păstrând o ordine glacială. Înainte de a te introduce în atelier, Hatsepsut ţi-a dat o pereche de ochelari speciali. Terropictura Kong poate chiar să ucidă la prima vedere. Era o etapă de iniţiere.

În mijlocul sălii se înălţa un obelisc egiptean, încărcat de hieroglife. O altă Hatsepsut, în urmă cu cinci mii de ani, îl instalase în faţa templului lui Amon-Ra din Karnak. Piatra veche era protejată de o peliculă aderentă, de duritatea diamantului. Obeliscul ţâşnea dintre cupolele strălucitoare ale reactoarelor; atelierul semăna cu etajul maşinilor de pe o astronavă.

O lucrare se afla tocmai în plin proces de finisare, sprijinită în schelării. Suportul de cristal era încărcat energetic, atmosfera avea un iz pătrunzător de ozon. Pictura ca proces industrial, te-ai gândit, copleşit şi revoltat în egală măsură. Câţiva roboţi levitau în faţa panoului hexagonal, manipulând inscriptoarele atomice de mărimea unor locomotive. Era greu de înţeles prin ce artificiu magic

energia brută a instalaţiilor folosite la încărcarea compoziţiei era sublimată în efectul psihic şocant din starea finită. Ai evitat o clipă să priveşti giganticul tablou; ochelarii trebuiau să suprime, cel puţin teoretic, 95% din efect. Deşi o ştiai, nu puteai să-ţi stăpâneşti anxietatea şi nici pofta nebună de a vedea pictura.

Ai făcut-o, apoi. Un asfinţit auriu-roşu, aparent banal, o siluetă de femeie conturată de o lumină intensă, venind din spatele ei, dintr-un coridor, nehotărârea putându-se citi din atitudinea umbrei corpului, demonul aşezat pe picioarele lui solzoase, cu cap de saurian şi ochi incandescenţi ieşind din furtuna încremenită a unor nori învolburaţi, de o culoare incertă, aripi negre de chiropter şi gheare desfăcute în anticiparea prăzii… Contururi nedefinite, pierdute în halouri delicate, într-o explozie de tonuri sobre. Prima impresie. Apoi groaza răscolindu-ţi viscerele, convulsiile răsucindu-ţi trupul, sfincterele pe cale de a nu mai putea fi controlate; te-ai rostogolit urlând pe podea, lovit de semnalul de sincronizare – diabolicul secret a lui Hatsepsut. Impulsul aruncă encefalul într-o a „treia stare”, descărcând neuronii într-un mod asemănător cu epilepsia. Puterea picturii era înfricoşătoare. De obicei, artista aştepta câteva luni înainte de a expune, reglând cu grijă intensitatea descărcărilor optice. Chiar şi aşa, vizitatorii galeriilor în care teribila femeie îşi amenaja expoziţiile erau deseori scoşi cu targa, cuprinşi de accese de isterie. De data aceea însă, în faţa ta s-a aflat o lucrare virgină, la maximum de potenţial. Ai trecut la un pas de moarte, în riscul hidos al nimfomanei demente.

Asta nu mai era artă, îţi venea să strigi, istovit. Sau… Acelaşi vechi fior. Trebuia să fie arta altora.

* * *

„Mă iubeşti?” Se juca, în mâinile ei tremura un gingaş fluture cibernetic, ca un evantai chinezesc. „În ciuda faptului că Ayatollahul care te-a trimis vrea să mă lichideze?” Eliott dădu din umeri. Era o întrebare aruncată fără să dorească răspuns. „Aşa e. Ce poate avea una cu cealaltă? Crima e suprema formă de dragoste”, filosofa ea, vârându-şi din nou degetul mic în cupa minusculă a injectorului transdermic. Se droga, bineînţeles. Îşi prepara singură mixturi rafinate de endorfine sintetice, imunizându-se astfel faţă de efectul propriilor compoziţii artistice. „Ucide-ţi iubita / Aruncă-i acid în faţă / Arde-i sexul cu ţigara aprinsă / Faceţi dragoste în flăcări / Pentru ultima oară / Simţiţi orgasmul cărnii care sfârâie / Beţia amorului de cenuşă”, recită Laura cu glas stins. Eliott se scutura de groază, recunoscând versurile unui vechi imn de metarock psihedelic. Mulţi fani muriseră chiar aşa, în jeturile arzânde de napalm ale fanaticilor fundamentalişti. Cântecele şi manifestările lor erau interzise deja de mai bine de două veacuri. Îi veni să verse şi se duse la toaletă; efectul picturii încă nu se risipise.

„Excesele nu fac bine nimănui. Nici societăţii, nici culturii, nici omului în general”, reluă ea când Eliott se întoarse, palid şi tras la faţă. Afirmaţia îl contrarie. Tocmai Hatsepsut să susţină aşa ceva. „Atunci?” îngăimă el, ridicând un pahar de pe masă. „Fugim după excese pentru că ele ne purifică, asta e unica lor calitate. Bea, o să-ţi facă bine. Nu te simţi golit în interior?” „Oarecum”, şovăi el. „Nu eşti chiar complet descărcat. Dar vei fi”, îi promise artista, scuturându-şi pletele negre. „Vei deveni o amforă goală şi fragilă, gata să primeşti ceea ce voi turna în tine”. „De unde ştii că doresc aşa ceva?” „Dorinţele nu ne aparţin”, murmură ea. „După aceea, vei putea să mă ucizi. Va fi chiar important s-o faci”. „Nu eşti normală…” „Aşa crezi?” „Puţin îmi pasă de terropictură. Am venit pentru tine”, izbucni Eliott. Hatsepsut râse încet şi se ridică. Pe

ecranul gigant ce ţinea loc de geam, curbându-se spre tavan ca un sfert de sferă, se vedea Cartierul, încă în noapte. „A doua lună”, arătă ea spre acoperişurile cu ţigla desfrunzită. Era acolo, într-adevăr, ceva mai mică decât sora sa, roşietică, enigmatică. Eliott încremenise. „Cum dracu'…” exclamă el uluit. „Apare în general dacă un intrus e pe cale de a fi acceptat. Este un semn bun pentru tine. Ce stare îţi dă?” „Agitaţie”, răspunse Eliott, clătinând nehotărât din cap. „Nu-i rău. Ai fire de lup”, murmură ea. „N-am observat”, o ironiză el. „Prima ta lucrare va fi un lup roşu, te asigur că o să ai succes…”

Era evident că drogul începea să-şi facă efectul. Eliott îi măsură formele clasice ale trupului pe care se mula rochia albă, fără mâneci. Umeri goi, bronzaţi, un tatuaj fosforescent cu efect terro pe omoplatul stâng – şi-l făcuse singură – şolduri largi, ascuţite, picioare lungi şi încălţăminte peliculară, transparentă, cu tocuri foarte înalte. Niciun implant bionic vizibil. Mult prea perfectă pentru lumea malformată de după Terorismul Viral.

„De ce m-ai ales tocmai pe mine?” „Iarăşi?” se amuză ea, „De ce se învârte Pământul în jurul Soarelui?” „Nu e o lege naturală”, protestă Eliott. „De ce nu? Te-am simţit… Poate că te plac. Accepţi ideea?” „Ai ştiut foarte bine cine sunt. Eşti masochistă?” Hatsepsut îşi linse buzele în mod provocator. Probabil că era. „Am fost izolată”, răspunse într-un târziu. „Au mai existat şi alţi discipoli, înaintea ta. Toţi au fost omorâţi. Niciunul nu a ajuns până la mine. Faptul că eşti un informator scârbos al acelui moş paranoic, ţi-a dat, paradoxal, o şansă.” „Poate fi o întâmplare.” „Exclus. Fiecare satelit de supraveghere are o fişă completă cu cei cu care întreţin relaţii, indiferent de ce natură. Sunt urmăriţi 25 de ore din 24. Doar arta mea ne-a rămas ca mijloc de comunicare.” „Arta subversivă?” „Nu sunt căpetenia unei organizaţii politice secrete, dacă la asta te referi.

După cum nici Acceptaţii nu formează o ghildă de iniţiaţi". Ochii ei albaştri străluceau nefiresc, ca la un bolnav de friguri. „Am fost urmărită şi m-am refugiat aici, în ţara nimănui. Din fericire, am fost acceptată. Ce înseamnă asta cu adevărat, o să simţi şi tu…"

Eliott ridică din umeri, apoi îşi luă ochelarii de protecţie. Hatsepsut încuviinţă, tăcută. Discipolul ei trebuia să Privească, din nou.

* * *

Te-ai întrebat atunci de ce făcusem o asemenea greşeală. Într-adevăr, cum aş fi putut să te mai oblig să-i îndeplineşti ordinele dacă erai Acceptat? În Cartier erai aproape imun la restul lumii terestre. Perfectă siguranţă. Nu doreai moartea artistei. Nici măcar nu-ţi puteai imagina cum ai elimina-o. O iubeai, o dragoste bolnavă, ca toţi cei din jur, ca toată omenirea jumătăţii de mileniu trei ce se târa, istovită, mutilată de religie şi ştiinţă deopotrivă, spre un liman invizibil.

Ai început cu fotografia. „Foto-Crab", dugheana pierdută printre dărăpănăturile Cartierului. Aveai şi clienţi. Acceptaţii apăreau fantomatic, în maşini vechi de o mie de ani, îmbrăcaţi fistichiu după modele ce se succedaseră de atunci încoace. Comandau mult, de-abia reuşeai să le faci pe plac. Târziu, după mai mult de o lună ai realizat că ai fost şi tu acceptat. Şi te-a apucat spaima…

„Ai constituit un minunat obiect de studiu". Te simţeam iritat, nemulţumit. Nu erai capabil să te stăpâneşti suficient. „Ştiam, însă n-am putut să refuz rolul. Era un rol bun…" Nu te credeam, ar fi fost absurd. Laura te-a atras în delirul ei erotic; te-a dus într-o fabrică părăsită, printre motoare electrice mari şi ruginite, înţepenite

de zeci de ani. S-a dezbrăcat în faţa ta fără să spună niciun cuvânt. Aţi făcut dragoste pe pardoseala unsuroasă, năclăită de păcură şi pilitură de fier. Îi plăceau doar locurile ieşite din comun. Într-o noapte ai auzit-o icnind de voluptate undeva în apartamentul ei. Ai fugit, cu inima îngheţată şi ai văzut-o dăruindu-se unui bărbat vârstnic. Părul roşu i se răsfirase pe coapsele slăbănoage ale partenerului. Ştiai că practică felaţia, dar îţi plăcea să crezi că era un cadou rezervat doar ţie. Turbat aproape de gelozie, ţi-ai îndreptat atenţia asupra amantului neruşinat. Figura lui, deşi destinsă de imensa plăcere şi chiar ascunsă de acea semiobscuritate lascivă îţi era prea bine cunoscută. O ştiai din milioanele de portrete răspândite în toată lumea. Era Ayatollahul.

„Spiritul de conservare al mediocrului… Nu-i aşa? Aş fi vrut foarte mult să te văd când ai dat cu ochii de bătrân în patul ei. Nu am putut înțelege de ce nu l-ai ucis pe impotentul ăla. Ți se servise pe tavă…"

„Tu ai fi făcut-o?"

Încerci să râzi. Nu e însă râsul tău. Ai înțelege atunci că miza jocului îţi scapă în întregime. Ayatollahul, un Acceptat. Toate serviciile secrete de pe glob au fost siderate. Faptul că te-ai reţinut să-l asasinezi a fost mutarea ta genială, deşi nu ţi-aş face complimentul ăsta niciodată. Laura avusese dreptate, între Acceptaţi nu existau reguli. Puteau fi amanţi şi să se duşmănească de moarte. Sau alte astfel de relaţii, şi mai tenebroase.

„O întrebare idioată. Poate a fost o greşeală din partea mea că te-am recomandat pentru recrutare. Nu eşti în stare să respecţi reguli elementare."

„Cine a omorât-o?" întrebare pusă cu răceală, între două înghiţituri lente, ostentative. „Tu". „Eu?" Mirare sinceră, oroare nemistificată întinzându-ți-se pe chip. „Bineînțeles. Cei care au

răpit-o din Cartier au fost doar uneltele. Elementul criminal ai fost tu. Erai urmărit de pe orbită cu un selector telepatic. Fin, discret, eficient. Hamas-ul şi-a trimis comandoul sinucigaş după ultima voastră noapte. O regreţi?"

„Nu".

„E îngrozitor că eşti de fapt sincer".

„De ce n-aş fi?"

Fireşte că da. Eşti un artist celebru, consilier în Comitetul de Salvare Mondială. Ayatollahul a murit acum trei săptămâni, în condiţii aparent naturale. Atac de cord. Doar eu ştiu că a Privit o terropictură fără ochelari de protecţie. De fapt, avusese ochelari, dar nu cu lentile potrivite. Cele bune se mai află şi acum în biroul meu, dar cei care mi-l scotocesc la ora asta nu vor fi în stare să facă legătura. Ultima terropictură a lui Hatsepsut se mai afla încă acolo, în subteranele de nepătruns ale Cartierului, opera ei finală pe care nimeni nu o va mai admira vreodată. Contesa veneţiană n-a vrut ca arta sa să fie folosită ca armă. A dorit să dăruiască omenirii acel sentiment inefabil de pendulare pe marginea prăpastiei.

„Vrei să te scot din încurcătură? Ştii prea bine că n-o pot face."

Dur. Mă întrebam când vei decide contraatacul. Erai satisfăcut că mă poţi privi de la înălţimea siguranţei. O siguranţă relativă, aşa cum te avertizasem. Fusese o bravură inutilă să vii să discuţi cu mine, chiar luându-ţi toate mijloacele de precauţie. Ai simţit amorţeala teribilă a neurodisociatorului Wesson strecurându-ţi-se arzător printre fibrele nervoase. Ai vrut să ţipi, dar muşchii laringelui erau, de regulă primii prinşi.

„Are zece Giga", ţi-am arătat, bătând discret în masa sub care instalasem arma. „Te vei sufoca în trei minute. Gealaţii de afară nu vor bănui nimic în timp util, iar chelnerii au fost programaţi să te ignore. Nu e un act politic; e doar sfârşitul unui experiment. Ar fi

periculos să fie lăsat să continue. Poate nu mă crezi, dar să ştii că mi-e milă de tine. E prima crimă care o comit direct…”

Mi-am luat rămas bun de la ochii tăi holbaţi. Îţi spusesem adevărul, însă nu regretam că te eliminasem. N-am regretat nimic, niciodată, în afara acelui asfinţit de aur pe canaletto, legănarea gondolei şi amintirea prezenţei ei lângă mine. Contesa Del’Vechio, prima mea mare iubire.

* * *

New York, 2536. Soarele strălucind deasupra metropolei distruse de arabi în 2300, reconstruită de japonezi un secol mai târziu ca lume-muzeu. Domul Artelor, o clădire emisferică vizibilă din Lună. Arta a salvat omenirea…

Proiecţiile 3D anunţau comemorativa. Muzee faimoase şi colecţionari particulari îşi uniseră eforturile pentru a prezenta întâia oară opera completă a lui Hatsepsut. Accidentele de Privire se răriseră; firma Sony acoperise cristalele lucrărilor cu un strat disociator, după mulţi ani de cercetări costisitoare. Se anunţa şi o mare licitaţie.

Mulţimea se îmbulzea deja de la ora cinci în faţa intrărilor, cu tot gerul de ianuarie. Sosirea oficialităţilor a stârnit un cor de huiduieli din partea radicalilor. Dintr-un vehicul a coborât şi Anwar Heravy, fostul psiholog-sacerdot al cabinetului defunctului Ayatollah. După trei ani de detenţie, personajul fusese reabilitat şi numit de parlament într-un post obscur. Serviciile sale în materie de contraspionaj erau inestimabile.

Anwar era o figură controversată. Jihad-ul islamic îl condamnase la moarte, suspectându-l ca posibil asasin al Ayatollahului. Teroriştii, chiar lipsiţi de puterea de odinioară,

promiseseră să-l ucidă în modul cel mai spectaculos. Anwar nu părea impresionat.

Delegaţia oficială înainta printr-un culoar deschis de roboţii de ordine. Heravy aruncă o scurtă privire înapoi, spre mulţime, înainte de a intra după ceilalţi, în Dom. Pestriţă şi gălăgioasă, adunarea alcătuia un conglomerat în continuă mişcare, ca un animal colonial şi pulsatil. Un om-şobolan stătea posomorât în al doilea sau al treilea rând. În spatele său… Faţa demnitarului păli. Cu tot cu ochelarii negri mari, în stil baroc, acea faţă era inconfundabilă. Pentru el, cel puţin. Clătină din cap, refuzând vedenia şi intră.

Stătu însă ca pe ghimpi tot restul ceremonialului; ordonase adjutanţilor să scaneze cu holocamere pe toţi cei adunaţi. Urmărise apoi la birou înregistrările cu ajutorul unui computer specializat. O găsi din nou. Fusese surprinsă chiar intrând în expoziţie, apoi uitându-se la locul gol unde ar fi trebuit să fie expusă ultima ei lucrare. Neschimbată. Acelaşi aer calm, aristocratic. Heravy simţi că înnebuneşte.

Ce ar fi trebuit să facă? Putea să ordone agenţiilor să o caute, dar era aproape sigur că ar fi fost inutil. Avea certitudinea că Hatsepsut, indiferent cât părea de absurd, se arătase anume pentru el. Dacă era aşa, exista un singur loc unde putea s-o întâlnească.

Seara intră în hyper-mobil şi stabili coordonatele Cartierului. Era o nebunie imensă. Ceea ce văzuse putea fi o sosie perfectă, un joc unic al hazardului genetic. Doar o văzuse cu ochii lui carbonizată, atârnând în lanţurile cu care o legaseră de peretele calcinat membrii comandoului sfânt de pedepsire. „Fiii lui Abu-Nidal” ştiau să-şi facă meseria.

Aruncătoarele de flăcări arseseră trupul femeii până la ultima celulă vie. Trei zile după execuţie Hamas-ul îi expediase înregistrarea video a supliciului; pentru prima oară în cariera sa i se

făcuse rău.

În Cartier mijeau deja zorii. Îşi lăsă vehiculul lângă scheletul roşcat al unui autobuz şi făcu câţiva paşi pe bulevard. Bătea un vânt slab, înfiorând vegetaţia mutantă şi provocând foşnete sinistre printre zidurile dărâmate. Stâlpii de fier se topiseră în dungi de rugină pe asfaltul relict.

În scuarul din Odeon aştepta o formă neagră, ghemuită, nemişcată. Cerşetorul. Prima impresie. Amintirea legendei. Apoi lovitura aproape fizică a realităţii. Era însă prea târziu ca să-şi mai simtă spaima. Putea jura că era o terropictură. Şi nu avea ochelari la el.